

SZÉPIRODALMI és ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:
VI. ker. király-utca 11/16. sz.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét
illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 "
Negyed évre 1,50

A CSALÁD LAPJA MEGJELEN:

minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

OZORAY ÁRPÁD.

Szerkesztő- és kiadó-tulajdonostárs:

PERCZEL GYULA.

Szerkesztőség:

VI. ker. király-utca 11/16. sz.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a
papírnak csak egyik oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban
közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két hétig
visszaadhatunk.

A szerelem hatalma.

(Beszély.)

Irtá: P. Kerekes Béla.

(Vége.)

— Miért nem menekült az égő házból, ez volt első szava.

— Mert ott akartam égni, rebegé halkan a nő, Poromat a szellő elvitte volna szárnyain oda, hol ő pihen s legalább együtt letünk volna! . . .

— Barnay él! . . . épen ma kaptam tőle levelet s azért jöttem, hogy boldoggá tegyem ismét e hir által s hogy ismét szerető nővé váljék a drága szobor! . . .

Anna nem sikoltott fel, nem ájult el, hanem arcizmain a meglepetés, öröm s kétség érzelmei vonaglottak át . . . a lélek kitorpte magát jégbilincsei közül . . . a megfagyott kebelhúrokon a feltámadt szerelem langyos fuvallatként rezgett át . . . s a kienyhült idegek édes harmóniája kimondhatlan kéjjel tölté el a zibáló keblet . . . ajkai állomszerűleg suttogák:

— Él! . . . él! . . .

A kapitány távozni készült, mily szívfacsaró látvány volt reá nézve a nagy változás ama nőn, kit imádozott, oly kint okozott az neki, melyet csak férfi képes érezni, egy nőnek szívét repesztette volna meg! . . .

Anna felszökött helyéről s megragadva karját, fuldoklá:

— Köszönöm! . . . köszönöm! . . . s keblére omolva

elkezdett nagy boldogságában sirni! . . . Ideje is volt, hogy könyei foljanak! . . .

A kapitány gyöngéden kibontakozván az ajtó felé indult:

— Hová? kérdék a nő sirva mosolygó ajkai.

— Elhozom a levelet, — válaszolt Arthur s távozott.

Félóra múlva Anna a levelet kezei közt tartá, tartalma az volt.

„Kedves barátom!

„Most van alkalmam csak számkivetéséből először írhatni s most is csak neked, drága nőmnek nem, mert egy angyal akadályoz, még gyermek s már is olyan szerelem támadt irántam keblében, melyet ugyan nem viszonzhatok, de tisztelnem kell! Ha meglátta volna a címen e szót „nőm“, szive repedt volna meg talán! . . . E levelet is titkon irtam s épen menni akartam a postára, mikor élembé jött s kérdé:

— Hivá indul?

Nem volt okom, miért hazudjam, megmondtam az igazat.

— Hadd lám a címet, rebegé elhalványulva, mert sejtett valamit. = Megmutattam neki. Kért, hogy ő vigye el, nem egyeztem bele, hanem elvittük együtt.

„Ha kaptad levelem, mond meg nőmnek, hogy élek, hogy szeretem kimondhatlan, hogy hervadok hazám és az ő elvesztése miatt! . . . Csókolom ezerszer!

Hivni nem merem, mert egy másik élete forog kérdésben!

Többet nem tudok írni, már látom a lenge alakot felém közelgeni.

Isten veled!

Konstantinápoly, Ölel barátod:
18 . . . Május 2-án. Barnay Ákos.

U. I. Küld el nőm arcképét, ha megkérdi, hogy ki az, azt fogom majd neki mondani, hogy „testvérem“! . . . Anna elolvassa a levelet, így kiáltott fel szomorú íalétszerű hangon: — Érzem, sohasem lehetek én boldog! . . . pedig él férjem, de elszakítva tőlem. számkivetésben! hozzá nem szabad mennem . . . oh miért is mentett meg engem!

Aztán lekasztá nyakáról medaillonját s kifeszítve belőle hiven talált arcképét, átnyujtá azt a kapitánynak. Hogy bizott benne!

Anna a képet a levéllel együtt nyujtá át, de Arthur csak az elsőt vette el, mondva:

— A levél önt illeti, csak címezve volt nekem.

— Én pedig viszonyzásul a medaillon, adom önnek emlékül szolt Anna s ádadta a „képnélküli“ medaillon, kivéve abból a férje arcképét, mely szintén benne volt.

Arthur megcsókolva azt, keblére rejté s távozott. Másnap reggel szekérre ülve elutazott; senki nem tudta, hogy hová?

Törökországba ment. Nem merte postára birni a drága arcképet s egy eszme támadt nemes lelkében elcsábítani a lányt, s így szabbaddá tenni imádotjtja férjét!

Nemes önfeláldozó lélek a milyen kevés van a világon!

IV. A küzdelem és a bér.

Barnay Zelmával a kis kertben csevegett, midőn az ajtóban egy peres férfi jelent meg. Megpillantva a lányt mintegy elbűvölve tapadtak szemei annak gyönyörű arcvonásaira.

Zelma fölsikoltott s Barnayt védőleg átölelte.

Féltette mindenkitől!

Barnay merően nézte az idegent, de arca kezdett mindinkább derülni . . . végre felkiáltott:

— Arthur! . . . s a lánnyal kebelén feléje szaladt.

Nyakába borulva bánatosan suttogá:

Csak ő hiányzik!

Zelma elhalványodott e szavakra.

Arthur egy kis arcképet mutatott elő.

Barnay fölsikoltott ebben a percben egy kérdés lebbent el a leány ajkiról.

— Ki az?

Barnay szájában megfagyott a szó.

Arthur nyájasan felelé:

— Testvére

Zelma szilajul elkapta a képet s sovár szemekkel vizsgálta de csakhamar ijedve döbbsent vissza, oly szép volt az, mint egy angyal de nem hasonlítot Barnayhoz!

Kimondhatlan fájdalommal adta azt vissza Sejtteni kezdte a valót!

E perctől fogva egészen megváltozott

Ugy tünt fel előtte Barnay mint egy martyr!

Oh én esztelen! gondolá magában, ki az ő nemes lelkéből fakadó szájalmat szerelemnek néztem!

Nem! itt felábredt büszkesége, szájalmat nem érdemlek, legyőzőm iránta való szerelmem, akad talán, ki méltó érzellemmel, fogja viszonzni az enyémét! s ekkor Arthur képe merült fel halványan lelkében egy pillanatra.

Néhány nap mult el. A lány először panaszkodott Arthurnak, később kezdett iránta vonzalmat, rokonszen-

vet érezni. Oly jó is volt az hozzá pedig ha tudta volna!

Mikor a lány arcát nézte, képzelete.

Anna szobor arcát varázsolta elébe s ha kis száját beszélni hallá a néma ajkakát látta! Ha magára lehetett, akkor volt legboldogabb mer egészen imádotjtja emlékének élhetett!

Menyire volt képes e férfiu egy másik boldogságáért!

Zelma mindinkább hidegült Barnay iránt s kezdte Arthurt szeretni.

Az első ábrándos szerelem helyét másik foglalta el, mely a sirig terjed!

A lánykából komoly szüz lett, kinek szerelme ha boldogtalanná válik hervad és hull, mint a féregtől rágott virág!

*

Zelma Arthurral sétál kis kertjében. Szemei oly szerelmesen csüggnek kedvese szép, férfias arcán, oly kimondhatatlan kéj, melyet eddig nem érzett soha, remegteti egész lényét. Szerette Arthurt a szüz, szerelmével, míg Barnayt mindinkább feledte!

Egy jácmin bokorhoz értek Arthur megállt s lágy, suttogó hangon így szolt:

— Egy titkot fedezek fel neked Zelma! Az arckép nem a Barnay testvérét, hanem nőjét ábrázolta!

— Szeretlek! susogá szenvedélyesen a lány s csókzáporban fűrészté kedvese arcát

E felfedezésre utósó szikrája is kialudt első szerelmének!

Egyszerre egy lövés dördült el! Arthur felkiáltott s a szoba felé rohant, honnan a hang jött. Felszakítva az ajtót, minő látvány terült el szemei előtt! Ott feküdt a földön Barnay, kezében a még füstölgő pisztolylyal Melléből ömlött a vér Halotthalvány arcára az aggodalom és bú borított sötét fátyolt Kékülni kezdő ajkai csak enyit susogtak elhaló hangon:

— Szegény hazám! Utósó szavai is hazája jövője iránti sötét aggodalmát tolmácsolták! aztán örökre elnémultak! Arthur a halottra borulva, kinosan nyöszörgő:

— Oh az én füstbement tervem!

Arthur asztal mellett ül és ír:

„Anna!

Tudom, ön sem ismeri hirtelen eltűnésem okát Most megfejtém. Magam akartam elvinni arcképét melyet rám bizott. De a főök az ön boldogítása volt! Föltettem magamban, hogy a lányt elcsábítom s így Barnayt szabbaddá teszem. Isten megsegített a lány szenvedélyesen szerct

De hiába! férje nem bírva tovább viselni a rászakadt életet, föbe lótte magát! Harmadszor csakugyan meghalt!

Most pedig örökre bucsút veszek öntől, mi többet nem látjuk egymást! A lányt nem tehetem boldogtalanná, habár magam az is vagyok!

Elmegyünk a világ valamelyik részébe, egy korhad, vén fa ifju, zöld repkénytől ölelve!

Isten önnel örökre!

Konstantinápoly, 18 Május 2-án.

Choránszky Arthur.“

V. Befejezés.

Anna, mikor megkapta a levelet, remegő kézzel bontá fel. Elolvassa görcsös zokogásba tört ki s kétségbeesetten fuldoklá:

— Miért is születtem! Éltem tavaszán egy dermesztő kín tett érzéketlenné s alig kezd boldogságom felderülni, már ismét elsötétül örökre!

Miért is születtem!

Átok lebeg felettem... s mivel érdemeltem ki e tengernyi kint és szenvedést?... mert szerettem!...

Oh boldogtalan szerelem!... Mire is nekem már az élet, boldog nem lehetek soha!... Legnagyobb boldogság reám nézve a halál!... A Balaton úgy szereti a nőket... Menyasszonya lesznek!... Fehérbe öltözöm s mirtuskoszorúval fejemen keblére vetem magam!...

A Balaton kék ruhát öltött magára. Alig hullámzik s oly édesen suttog... Talán érzi, hogy völegény leend!... Oh, te szerelmes tó!...

A parton fehér alak tűnik elő s lenge léptekkel egyik magas szirtre szökik, mely alatt az örvény, a szerelmes tó szíve, forró... pezseg... A fehér alak összekulcsolá keblén kis kezeit s alig hallhatóan rebegte:

— Bocsáss meg Istenem!... Megyek hozzád Ákos!... megyek s mintegy bucsuzólag kiterjeszté karjait!... Az örvény úgy forr pezseg... Anna a léghen lebeg... abban a pillanatban egy férfi karja ragadja meg... de megsiklik a nyirkos kövön s együtt hullnak alá!... Az örvény haragosan forrt fel epercen... neki csak a menyasszony kellett... s elszakítva egymástól temette el őket!...

A férfi Arthur volt!... megholtan sem lehettek együtt!...

Zelma epedve várta kedvesét, ki Magyarországra tért vissza hogy örökre etbucsuzzék rokonaitól, de nem jött! Napról napra hervadt, mint a virág napsugár nélkül...

Eljött az ősz is, de a várva várt nem... Zelmát ágyba szegezte az emésztő bánat!...

A nap bucsucsókjá égett az ablakon. Zelma ott fekszik ágyán, mintegy letört lilium!... Keble alig pihog, szemei megtörve révedeznek a távolban a nyitott ajtón keresztül... még most is remél!...

Haldoklik szegény!... Midőn a nap lenyugodott, Zelma lehunyta szemeit s mélyen felsóhajtott...

E sóhajban a boldogtalan szerelem iránti teljes kiengesztelődés volt kifejezve s a sóhajban egy tiszta lélek szállt el, mely nem a földre való volt!...

Jéggé fagytak a szenvedélyek, melyeknek hatalma anyiakat tett boldogtalaná!...

Karácson - éj.

Künn tombol, zúg a téli zivatar,
A kandallóban nyájas tűz lobog;
Karácson-estre vár a fúrge nép,
Ártatlan szívük már is fönn dobog.

„A kis Jézuska mit hozott nekünk?“
Találgatják egész nap, szüntelen;
Csak várjatok még, majd ha este lüsz.
S a várva várt est végre megjelen.

Boldog család! a melynek örömét
Meghozza nyár, az ősz s a téli éj,
Mely megbecsülve házi tűzhelyét,
Istenbe bizik s mindig jót remél!

Egy kis szobában árván, egyedül
Egy ifjú nő ül búsan, szóttalan;
Az asztalon kis gyertyák fénylenek
S a Jézus-fácska dúsan rakva van.

De vidám zajnak hire-hamva sincs...
Pedig oly népes már a kis szoba;
Az asztalfőnél ott ül gyermeke;
A szerető szív büvölé oda.

A gyermek arca olyan szomorú!
Hiába minden, ajka nem mosolyg.
Az ifju nő lehajtja bús fejét,
S a siri csendben szivrázón zokog.

Künn egyre tombol még a zivatar,
Benn a vidámság, a zaj véget ért;
A bú is elszáll: az alvó anya
Mosolygni látja megholt gyermekét.

Berecz Károly.

Az asszony-kapitány orra.

(Elbeszélés.)

Írta: Gorovv Miksa.

(Vége.)

A folyosón azonban utitársnónkkal találkoztunk. — „Özvegyünk“, ki szívesen fogadta köszönésünket, — merőn nézett arcomba, miközben egyik kezével engem magához intett, — a másikkal Árpádtól kért bocsánatot, mire mi mind ketten, kérésének eleget is tettünk.

Árpád az étterembe ment, én pedig kedves vezetőnőmet kísértem, ki előttem haladva, szobájába vitt, melynek ajtajához érve, fölkiért a belépésre.

Szobájába érve, egy zsölyét mutatott számomra, melyet elfogaltam, ő pedig szembe velem egy kerevetre ült.

— Nemde Csegey ur! — kezdé ő nyájasan, — ön még gondolni som tudja azt az okot, mely engem arra készítetett, hogy még barátja Várkonyi Árpád úr oldala mellől is, bátorkodtam önt hozzám szólítani.

— A mi most annyival inkább talányos lehet önre nézve, — mive! eddig mindig a legszigorúbb incognitot igyekeztem részemről fentartani.

— Hanem! — folytatá tovább, — ha nincs terhére, s ha eléggé kíváncsi tudni, hogy én ki vagyok? — mi vagyok? — vagy, hogy miért vagyok én mindég sürüen elfátyolozva, — miközben a még mindég arcát borító fátyolra mutatott, — úgy elmondom önnek élettörténetemnek egyik megfigyelésre méltó szakaszát, mint már érintém, — „a tábori életből.“

— E közlésemhez csak azért ragaszkodom, mivel látom, hogy érdeklődik irántam, arca s jelleme pedig a legbecsületesebb férfiut tüntetik elém, kivel én, — megvallva az igazat, — minden alkalommal szívesen szeretek társalogni s ismeretséget kötni, — önnél pedig még az a kiváltság is járul hozzá, hogy „magyar“, — nekem pedig ez időig még nincs magyar ismerősöm, — ezért is ragadom meg oly hévvel a kínálkozó alkalmat, — melynek kimondhatlanul örvendek.

— Kedves nagysád! — válaszolék én meglepetve, a nem vártak hallatára, — valóban nem találok szavakat hálaérzetem kifejezésére, — a nem várt dicséretért, a mihez még részben sincs jogom, — de fogadja azért valóban szívből jövő köszönetem, nemesak dicséretemért, — de valódi nagylelkűségéért, melylyel engem, „ismeretlent“ méltat élettörténetének közlésére.

— Most tehát, miután rendben vagyunk, — szólott ő mosolyogva, — megkezdem elbeszélésemet.

— Hallja tehát!

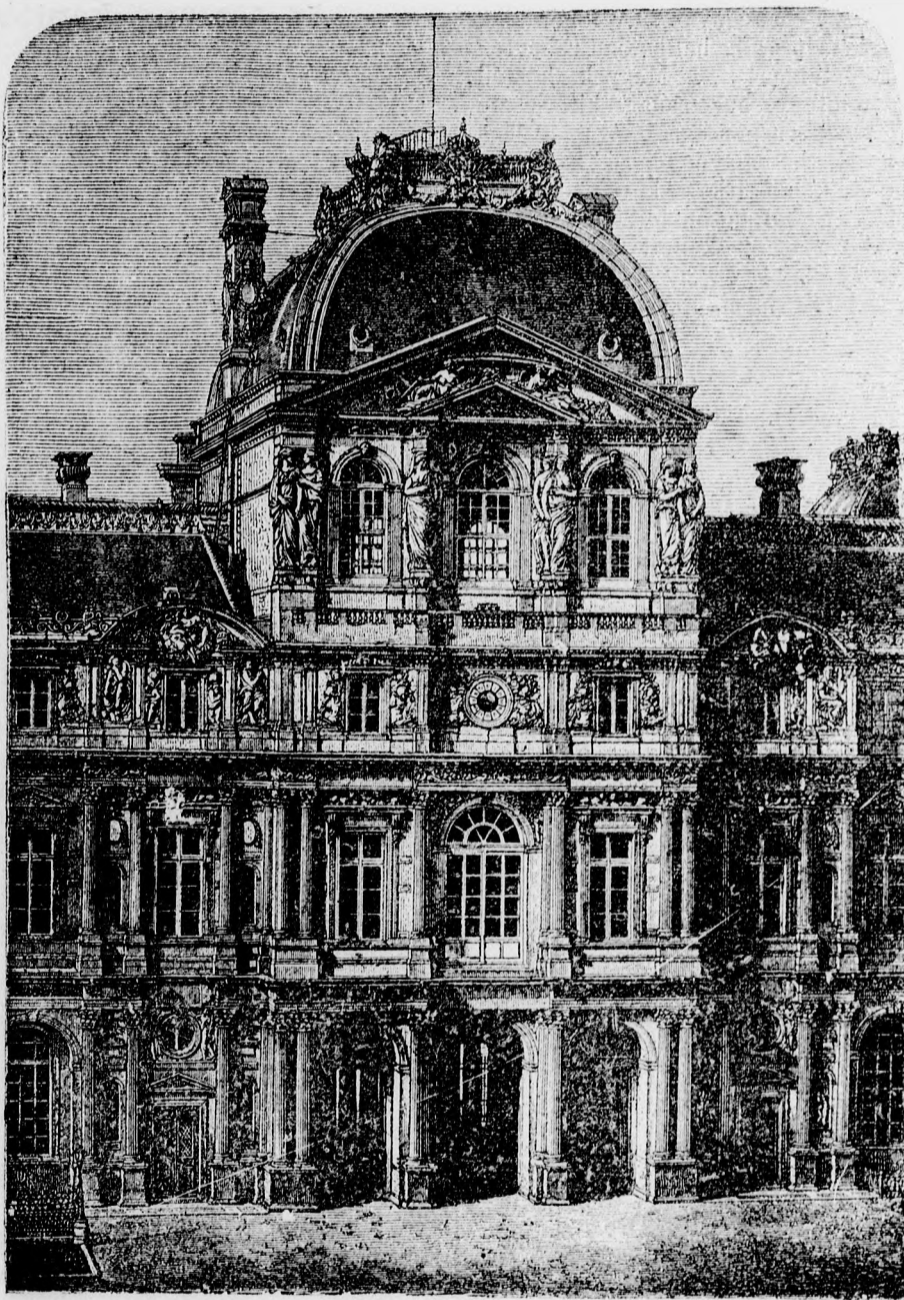
— Éltetemem 18-ik tavaszát számláltam volt, midőn Lubin Raoul báró, lovas kapitány megkérte kezem, — mit úgy atyám Loire François gróf, tüzérőrnagy, mint én, szívesen hallgattunk meg, és egyeztünk belé. — Atyám azért, mert barátja volt kérőmnek, — „a rettenthetlen lovarnak“, ki személyes bátorsága s önfeláldozási merényével menté meg atyám életét a Makta melletti ütközetben, 1835-ik év július hó 28-ik napján, — én pedig, — úgymond, nem palástolva el a valót, — mivel

kimondhatlanul szerettem szépségért s nyájasságáért, melyet irányomban tanusított. — A kitűzött idő után neje lettem a legkedvesebb férjnek.

— Három évig a legnagyobb boldogságban éltünk — midőn egyszerre azon lesújtó hirt vettük, hogy atyám meghalt, — miközben könyüt morzsolt szét szememben. „A közmondás azt tanítja hogy a szerencsétlenség sohasem jár egyedül,“ — úgy van! — mert alig száradtak ki szemeim atyám megsiratásában, — már is más tördőfést kaptam. — Férjem behívták ezredéhez, mely ez idő szerint Algirban volt Bugeaud tábornok hadtesténél.

— Innen azután, kisebb-nagyobb csatározások után Isly alá értünk, hol heves ütközésre kellett készülnünk, mivel óriási tömegben gyűltek ide össze a fölkelők bandái.

— Már kora hajnalban vette kezdetét, a roppant áldozatok árán nyert ütközet, hol magam is legnagyobb boldogságom vesztém el, mivel felejthetetlen férjem, egy átkozott fölkelő golyója által szíven találva, itt lehelte ki lelkét, ez augusztus 14-én volt,“ szölt fájdalmasan zokogva. „Férjem eleste szívetrepestő jajt esalt ki belőlem, — de átlátva a helyzet veszélyes voltát, — gyorsan magamhoz térve, rendeletet adtam ki, a drága

A Louvre, (lásd szövegét a 346. lapon.)

— „Feldult boldogsággal szívünkben, tettünk, eget a katonai rendeletnek, férjem követte a parancsot, melyhez magam is csatlakoztam, hagynagyi egyenruhába átöltözködve, mivel eltökéltem magam, kísérni őt a halált hozó harcok mezőin, mert nélküle úgy is, csak sivár lett volna életem, hisz oly forrón, oly kimondhatlanul szerettem, hogy bármit követtem volna el csak hogy vele maradhassak.“

— „Ily egyenruhában, vettem részt Tan gér ostromában, hol meg is mutatták a franciák képességüket, mert már október hó 6-án sajátuk nevezték a megvívott várost.

hulla biztos helyre való eltávolítására, — folytatá hangosan sirva.

— A mi ezt követte, ahhoz nincsenek elegendő éles s hű szavaim, hogy elége hiven mondjam el önnek barátom, a megtörtént valót.

— A parancsnok nélküli, huszárszázad élére állva kezdtem meg, — mond meg lázasan szerketve, s mindinkább emelkedő hangon, — azon munkám, melyhez csak pótolhatatlan veszteségem és kifakadó boszum, adhatott elég bátorságot és erőt.

— A mint mondám a század élére állva, kezembe vettem a vezényletet, — s feltépve mellemen zubbonyom

s ünnem, látni engedve egész csupasz mellem, — miközben jelezve utánozta a mozdulatot, — hangja remegett, — s mintegy látni vélte ama, rémes borzasztó jelenetet.

— Im lássátok bajtársaim!! — kiálték fel ember erőt meghaladó hangon. — Győződjétek meg, ön szemeltekkel, s ismerjétek fel „emlőmről“ hogy én nő vagyok, ki csak azért öltém fel e mezt, hogy akadálytalanul követhessem kit szerettem! — férjem — kapitánytokat, kit elesni láttatok, hős katonához illően.

— Rajta fiúk! bajtársak! — ha én anyit tehettem egy férjért, — úgy ti is megtehetitek a közös anya és saját érdekekben, s megmutatjátok Franconiának, hogy méltók vagytok tiszteletére, — boszuljuk meg első ízben a kapitányt, s mutassuk meg a hadvezérnek, hogy mikorra a nap leáldozik mi már urai leszünk Islynek. — fel tehát bátran! fel utánam! Előre!! — ne remegjétek, hisz a bátrakat segíti a szerencse istenaszszonya, — föl! — Előre!!

— Vezérelj! — s mi követünk, ha kell a pokoltorkába is! kiáltának fel a felbőszült s átszellemült „Leonidák.“

— Ah! ha látta volna ezt barátom! folytatá Lubin Raoul hős özvegye lelkesülten, — mily dus aratása volt itt a halálnak!... mint harcoltunk oroszlanokként... mint kívánta minden egyes lövés, dőfés holtan áldozatát!... mint képződtek a völgyekből dombok, — a dombokból hegyek, az elestek hulláiból emelkedve. Ez volt ama rémes szép látvány, mely megszakadással fenyegeté szívem! — Oh! mily szép látvány volt ez öldöklés, — Ah, mily jól esett meggyilkolt szívemnek.“

— Mintha egy láthatatlan hatalom védelmezett volna. — A fölkelők legelkeseredetebb támadásai sem voltak képesek megbontani sorainkat. — Sőt saját fegyvereik is bennük tettek kárt, — mert midőn nekünk vágattak, mindenütt volt egy izmos francia kar, mely felfogta a halált hozható vágást, s mely visszaesésében saját soraikban talált magának áldozatot.

— Így küzdve, már esti 6 órakor Islyben voltunk, hol égő s füstölgő romoknál és holtaknál, egyebet sem találtunk.

— De alig voltunk 2 óráig a városban, s alig végeztük estebédünket, midőn egyszerre mintegy a földből támadt fölkelő bandákkal voltunk körülvéve, s megtámadva.

— Ez új harenak, hamar törtük meg terjedési erejét, — mert már alig fél órai harcolás után, kiüldöztük az ellenséget a városból. — Magam is a harcolók soraiban lévén, — egy futtában visszaforduló fölkelőtől, — orron találva jataganjával, — eszméletlen rogytam össze a földre.

— Hogy meddig feküdhettem eszméletlenül a földön, azt nem tudom, ar a nem emlékszem, — csak anyit tudok, hogy mikorra magamhoz tértem, földél alatt nyughelyen feküdtem, ápolva egy orvostól.

— De alig nyitám ki szemeim, midőn óriási zsi-baj üté meg füleim, melyből tisztán hallám a szavakat „jó Bugeand! — a vezér jó! — hol az amazon! — hol van az asszony-hadnagy! — talán meghalt! — nem én láttam, ő él! ő látni akarja! hozzá megy! stb. efféle.

— Nemsokára, maga a vezér nyitá ki a kunyhó ajtaját, melyen tisztí, helyesebben törzskari kíséretével belépett és ágyamhoz közeledett.

— Hadnagy! — kezdé beszédét ünnepélyes hangon Bugeaud, — kezemet megfogva, — engedje nekem át azon kimonohatlan szerencsét, hogy én lehessen az első, ki önt ödvözhetem, hősiségében. — Mert egyedül önnek köszönhetjük a mai nap fényes győzelmét. — Addig is mig önt érdeklő felterjesztésem a hadügymisztertől vissza érkezendik, kinevezem önt, önhatalmilag, kapitánynak, s mig egy másik érkezik, — addig saját lovag-keresztimmal (beesületrend — legion d'hon-

neur) diszítani fel hős mellét. — Miközben a saját melléről levett rendjelt mellemre tűzte.

— Parancsnok ur! — válaszolék én, — az újból jelentkező sebláztól elgyengítve, valamint az esemény szőnöm a kitüntetések megatva, elhaló hanggal. — Kö-ünnepélyességétől meghatva, melyeket nem érdelek meg, mivel csak honleányi kötelességemet végeztem — férfiut illető — ruhában, s nem is fogadom el azokat, — mert ha kitüntetésemnek, első felét el is fogadnám, — ez reám nézve értéktelen, mivel a történekek után — megválok a katonaságtól, — másik részét azonban soha sem fogadhatom el, — mert én „nő“ vagyok, — és ilyennek a rendet viselni lehetetlen.

— Kapitány asszony! mond a parancsnok válaszulva, — „kifogásai nem eléggé alaposok, — hogy rendeleteimet visszavonjam, — mert midőn kineveztem s feldiszitém, már én jó eleve ösmertem kilétét. — Én nem nő, de hadnagyi egyenruhába öltözött hőst diszíték föl, a mihez pedig mint parancsnoknak jogom van.

— Hasztalan beszéltem — minden ugy maradt, — minek utána bucsut vett tőlem s eltávozott.

— Lecsendesült a háboru rémes furiája, — a nép hozzá látott mesterségéhez, foglalatosságához, — a kormányzóvá lett Bugeaud pedig erélyesen fogott hozzá az ország belügyi rendezéséhez. — Én sebemből kiépülve, szabadságot nyertem s visszamentem Franciaországba élni megboldogult férjem emlékének s segílyezni a szerencsétleneket s nyomorultakat, nagyterjedelmű birtokaim dús jövedelmeimből.

— Most pedig Angliába utazom, nővérem látogatására.

— Ez vége elbeszélésemnek, — folytatá rekedt hangon, — s hogy szavamnak elég hitelt szerezzek, — ime ez rendjelem s ez kinevezési okmányom, — melyeket zsebéből vont ki. — Végül pedig a legvalódiabb „legale testimoniumot“ mutatom önnek, — miközben fellebenté fátyolát, — nézze zuzott orrom, melyen maig sem hegedt be egészen sebem.

— E seb oka annak, hogy fátyolozva járok, mivel nem akarom, hogy mindenkinek újból kelljen elmondanom e hosszas szomorú történetet, mert nem vagyok barátja sem a hosszas elbeszéléseknek, sem pedig az öndicsekedésnek.

— Különben ne feledje, hogy a nők hiúk, — kik szeretik, ha szépnek tartják, ha megbámulják, — de fájlalják, ha ócsárolják, vagy kigúnyolják rütságukért, én pedig dacára annak, hogy katonás nevelésben részesültem, — mégis nő vagyok e tekintetben, — mint a többi „Éva testvéreim.“

E hosszas, majdnem egy óráig tartó elbeszélése után fáradtan hanyatlott vissza kerevetére.

Meglepetésemben nem tudtam mi tevő legyek előbb, a nőt sajnáljam-e, vagy szépségét bámuljam?

E két érzelem tusára kelt egymással, agyamban s szivemben, — mig végre a sziv győzött.

Emberszeretetem legyőzé az ifju hevélyt... mely minden ifjúnál kisebb-nagyobb mértékben található fel.

De ugyan, ki nem tett volna hasonlóképen? — Hisz egy női „Caesárt“ véltem magam előtt, ki nem félt semmi veszélytől, csak hogy kísérhesse ama lényt, kit szeretett, ... kinek szívéhez forrt, s kit, midőn elveszíteni volt eléggé szerencsétlen a harcmezőn, ... „megálljt“ kiáltott ama szivnek, melynek minden dobbanása, széjjel repesztéssel fenyegeté azt.

— Ő nem siratta őt, csak fájlalta! hanem... hidegen viselte magát, mint csatákban edzett hadvezér.

— Ha láttad volna, mint sugárzott angyal szelid tejben uszó rózsá arcza, s mint lövelték zománc fényű ufelejtis szemei tüzőket, midőn a rémes-szép öldöklődésekről beszélt, magadnak is kedved kerekedett volna katonának lenni.

— S tudod-e mit szült e szerelmes nő boszúja?

— Franciaországnak kezeibe tette Algir kulesait, — Isly megvívásával. — Ilyen! egy nő bosszúja. — Igen! e nőnek köszönheti Frankhon, a gazdag s politikailag nagyfotosságú afrikai földrészt.

A hallottak, látottak után, mit tehettem volna egyebet, mint így válaszolni:

— Asszonyom! ön oly nemes lélek, hogy büszke lehet önmagára, — mert ön, oly feláldozólag szolgált szerelmének s honának, hogy jelen korunkban nem találhat hasonmására.

— Oh! nem úgy Csegey úr! nem, nem!! — válaszolt ő szarkasztikus mosolyal, — nem bizony, ezen már tulvagunk, hogy így bókoltassunk magunknak, — s ha mindjárt, nem is mondom önt bókolónak, e válaszában azért még sem találok egyebet mint udvarias szólásformát, a mint már az ön jósága hozza magával.

— Nem drága nagysád! — válaszolék én — e választát nem fogadhatom el, mert én csak valót mondtam, s ne feledje hogy én „magyar“ vagyok mi pedig, ez oldalról a világ előtt, vértézve vagyunk oly anyira, hogy szinte sérthetetlenek vagyunk.

— Ezt magam is bölesön tudom, — mond ő mosolyogva, s megszorítva kezem, tökéletesen úgy van! de mondtam már önnek, hogy asszony vagyok, s nem férfiú, — azonban szakitunk végett e perlekedésnek és . . .

— „Igen asszonyom! engedjen nekem alमित kockáztatni, — mondtam én, megszakítva választát.

— Miután látom, hogy nagysád érveiből, mit sem ohajt engedni, nem is igyekszem többé nézetemet nagysádra erőtetni, csak azon egyetlen kegyért vagyok bátor esedezni, hogy legyen oly kegyes, tanácsadó kérésemet meghallgatni, — melylyel szolgálatomat ohajtanám nagysádnak felajánlani.

— Szóljon Csegey úr! és éna legnagyobb örömmel hallgatom, megjegyezve azonban azt, hogy kimondhatatlanul hizelgő reám nézve — hogy nem csalódtam Lavateri tudományomban.

— Köszönöm asszonyom! rebegetem én, ez új dicséretére.

Párisban létemkor ösmeretséget kötöttem egy ifjú hirneves angol orvossal Lee Bennel*) — kezdém elbeszélésem, melylyel tanácsot ohajték adni, — ki ifjúsága dacára nagy hirneve folytán, meghivatott a londoni orvosi facultásra, tanárul.

— E barátom arra kért föl, hogy ha — Angliába leszek, minden áron keressem fel.

— Most mikor barátom Árpád s én Angliába megyünk, s véletlenül nagysád is oda utazik, úgy esedezem nagysádhoz, bizzék bennem és engedje magát általam nevezett orvos barátomhoz vezetni, s jót állok, bizva barátom nagy tudományában s hozzám való szeretetében, hogy nem csak meggyógyítandja a sebhelyt, de még észrevehetetlenné is teszi.

— Dacára föltett szándékomnak, hogy hajdani szépségem (mert ezelőtt annak mondtak) mond ő fájdalomosan mosolyogva, e jelen roncsával mit sem fogok törődni s tenni, ma mégis hajlandónak érzem magam, tervét elfogadni, már csak azért is, mert oly határtalan bizalma van dr. Lee Bennel barátjában, kinek nem mulasztandom elmondani, mily rábeszélő kortesekkel és ajánlókkal bír.

A rendelkezésünkre álló időt a város nevezeteseinek, régiségtárainak s színi előadásainak megszemlélésére áldoztuk, melyek látása Árpádot kimondhatatlanul meglepte, mivel mindez még új volt előtte.

— A kitűzött napon mind hárman együtt mentünk a „Quaire“, hogy a Párisból érkező gyorsvonat után a hajóval azonnal indulhassunk, mivel a vonat megérkezése után csak kilencven percig szünetel, mely idő alatt az árúk és podgyászok átterhelhetnek úgy a gyorsvonat-

ról, mint az előtte megérkezett tehervonatról, a hajó belsejébe és fedélzetére, melyre az utazó közönség is elhelyezkedik, s kész az elindulásra.

— Miután minden megtörtént s az elindulási idő megérkezett, a hajó ellenőre jelt adott az arra készült haranggal, mire a gép éles fütytyel válaszolt, hogy indulni kész.

— Pár másodperccel rá, hatalmas lökést éreztünk, s a hajó elindult.

— Mi a földézetten maradtunk, gyönyörködni a hullámok játékában, s az óriási városnak, mint egy ködfátyolkép eloszlásában szemünk előtt.

— Az „Aphrodite“, ez volt gőzhajónk neve, mint valami óriási hattyú, könnyen siklott a naptól aranyzott „Calais le Manche“ hullámzó vizén, hatalmas órával ütényszerűleg szelve a hullámok óriásait.

— A hajó „babyloni“ utasainak egynémelyikével társalogva vagy majd lapokat olvasva, érkeztünk délután a Themsébe, hol horgonyt vetve, kiszálltunk, hogy a hajót váró vonattal Springfieldbe mehessünk.

— A pályaudvarról omnibuszszal mentünk a „Hotel de Bellevue“ be,*) hol lakást vettünk, s ebédünk végetével Dr. Leehez mentünk,

— Miután sem tehetségem, sem akaratom, e helyen Londont leírni s mivel annak kötetekre menő leírásával hivatottabb egyének, már ugy is eléggé foglalkoztak, én mellőzöm a.t, s csak az elbeszélésemet illető dolgokat fogom érinteni.

— A Larque, Hólyday, Dream — streeteken és Tennyson squareon áthaladva az Upton streetbe értünk a hol barátom lakos volt, mint már említém.

— A ház kapusától tudtuk meg, hogy a „doktor-tanár“ ur az első emeleten lakik, — ide feljöve az inastól pedig azt, hogy a „nagyságos ur“ hon van, egyedül, erre átadtam névjegyet, hogy jelentsem be, két vendéggemmel.

— Nyomban rá, rohanva jó az én kis doktorom, s a nélkül, hogy törődött volna kiséretemmel nyakamba borulva kiáltja,

— Szervus Bélám! hozott Isten, ejnye de jól tetted, hogy beváltottad ígéretedet, — egész boldoggá tettél! . . . no! bisz ennek meg is kellett történi, mert e tekintetben páriját ritkitja, a „Transleithan“ mindenki fölött.

— Ugye kedves Tiom!**) nálam leszesz barátom s soká maradsz Londonban, ne félj! nem fogod magad unni, az üzerek városában, mert mindent el fogok követni hogy jól találd magad, kedves Arisztotelesem! haha!

„Fékezd örömed Aesculapom!“ — mondtam mosolyogva, — mert nem vagyunk ám egyedül, vendégeimet azaz útitársaimat is magammal hoztam, — ime van szerencsém Lubin — Loire Blanche asszonyságot és Várkonyi Árpád ügyvéd barátomat neked bemutatni s figyelmébe ajánlani.

— Örülök a nem várt szeremcsének, s engedjék meg ha önöket, egy már ismeretes phrásissal fogadom ugyanis:

„Les amis, — des mes amis, — sont mes amis,“ mond ő udvariasan, s most méltóztassanak besétálni.

E felhívás után beléptünk lakosztályába, hol két termen áthaladva a társalgási terembe léptünk, melyben elhelyezkedtünk a dagadozó zsölyéken.

Leenek kedve lett, engem még mindig különböző kérdésekkel ostromolni, mikre azonban azzal válaszoltam, hogy ő nagyságát Frankhonból hoztam ide hozzá gyógykezelní.

E nem várt válasz, mely más fordulatot adott a vig helyzetnek, e kifakadásra készttette Lee barátom:

Hogyan? kedves fiam!*) te nem elégedtél meg

*) Szép kilátás.

**) Spanyolul öregem.

*) Lee Bennel olv: Li Bönnel.

aazzal, hogy beváltsd adott szavadat, hanem még másokat is figyelmessé tettél csakélységre? ez szép töléd!

Csak ne hidd, és ne biza- kodjál el, jó doktorom, nem is figurádra tettem én fi- gyelmessé Blanche úrnőt — mondám mosolygva, — hanem aesculapi tudomán- yodra. Most pedig, — mond ő, a bárónőhöz for- dulva, — legyen nagysád oly szíves engem műszo- bamba követni és nekem a betegséget lepleztle- nül elmondani.

— Noha betegségem sem nem veszélyes, sem nem olyan, hogy titkolni kel- lene, mégis követem önt szobájába, mert ott talá- lóbban tud az orvos gon- dolkodni, mint a rég látott barát jelenlétében, s azonfelül „time is mo- nei“ — menjünk tehát.

Ok bementek a szobába ketten, mi pedig itt ma- radtunk, az albumokat nézve, melyekben a ma- gam tisztességes, mitsem mondó arcom másolatára is bukkantunk.

Az orvos azonnal hozzá kezdett gyógykezeléséhez, a menyiben megvizsgálta a sebet és orvosságot ren- delt. Miután eltávoztunk, címünket hátragyva.

A gyógykezelés mi ve- szélylyel sem járt. Beteg- günk volt mindég figyel- münk tárgya, elanyira, hogy nem mult el egy óra sem, hogy valamelyi- künk nála ne lett volna, őt mulattatva s ujdonságo- kat elmondva, igyekeztünk szórakoztatni kedves be- tegünket.

De dacára annak, hogy társaim, a doktor s Béla mit sem mulasztottak el, hogy jó beteg ápolók le- gyenek, mégis enyém lett az oroszlán rész.

Én nem csak az orvosi rendelleteket követtem, ha- nem lelkeimmel is igye- keztem orvosolni.

És e mód birt legtöbb hatással, ő boldog ifjú öz- vegy s én szabad fiatal ember, mintha egymásért születünk volna.

■ Karácson-éj egy északvidéki faluban. (Szövegét Erd 347. oldalon.)

Együttlétünkkor, mi vajmi keveset beszéltünk ajkainkkal, de annál többet szemekkel, mert ez így könnyebben esett, boldog beteg szíveinknek. Mert hogy „a szem a lélek tükre“ ezt már mindenki tudja, éppen úgy ismeretes Buffon bölcs mondása is „az irály az ember maga.

Igy mi szemekkel beszéltünk, mert azokkal könnyebb mind azt elmondani, a mihez a szájnak nincs bátorsága.

Mi tökéletesen megér- tettük egymást, szeret- tük egymást, s a szerelme- sek megértének mindent.

A hölgy fölépült.

Most ugorjunk át négy hónapon s lássuk mi történt e rövid s mégis hosz- szu idő után.

A St. Germain l'Auxer- rois temploma előtt, sok diszes fogat áll meg, melyekből a párizsi „élite“ gyöngyei és ifjui szállnak ki, követve egy örömtől sugárzó arcú, díszmagyar- ba öltözött ifjú karján, egy bájos, a boldogságtól meghatott nőt, kik az ol- tárhoz érve, gyűrűt cse- rérlve, elmondják egymás- nak „a holtomiglan hol- todiglant,“ innen s sek- restyébe mentek neveiket beírni, abba a nagy könyv- be, mely oly sok boldog s boldogtalant örökít meg lapjain.

Olvassuk el mi is! hátha ismerőseink? úgy van: Lubin-Loire Blanche báróné és Csegey Béla örök hűséget esküdtek egymásnak.

S így lettem én várat- lanul, egy kedves, hős, s reperált orrú asszony fér- je s birtokainak ura, a nélkül, hogy jogom volna azt mondani „örizkedjél a megbélyegezettől s is- tenemre mondom! egy cseppet sem sajnálom, hogy feláldoztam neki az ifjúság boldog szabadsá- gát.

ARABELLA

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónőinket, hogy a háztartás, valamint a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani szíveskedjenek!

Mindennemű megbízásokat szívesen elfogadunk s pontosan s díjtalanul teljesíti e rovat vezetője, szellemes divattudósítónk, Arabella k. a. — A megbízásokat kérjük ARABELLA név alatt a szerkesztőséghez címezni.

Divatképünk magyarázata.

Ruha grosgrain és atlaszból. A ruha gránát-szín grosgrainból és hasonszínű atlaszból készült. Az alaphoz ötszörösen megnagyobbítjuk és a számokat és jeleket a nagyobbított szabásra átvisszszük. Azután grosgrainból egy-egy részt szabunk, aztán két-két részt. A részek számok szerint összevarratván, a hátsórészt a duplavonalon behasítjuk és a kelmeszéleket keskenyen beszegjük. Azután az aljat ráncba rendezzük azáltal hogy a betűkkel jelölt kereszteteket a hasonló betűkkel jelölt pontokra erősítjük és az alsó szélnek 10 cent. széles csikot varrunk ellent a fonákoldal. Már most az első és oldalszéleket $5\frac{1}{2}$ cent. széles grosgrainplissével diszítjük, mely fölél, kép szerint, egy $9\frac{1}{2}$ cent. széles göndörített selyem séjtásrojt borul; a hátsó széleket $13\frac{1}{2}$ cent. széles plisséfodorral ékitjük. Az elő-középnék függőleges ráncai között, kép szerint hurok-csomókat alkalmazuk 1 cent. széles atlaszhengerkéből. Az alj hátrakötésre, annak fonákján szalagok alkalmaztatnak. A tunikához grosgrainból atlaszbéléssel, két részt szabunk, az élő és az alsó szélen szövetet és béllest ellenboritunk, a részeket a felső szélen redőbe rendezzük, számok szerint az aljra varrjuk, miközben tekintetbe veendő, hogy a részek elől egymásra boruljanak és az aljat és tunikát együtt 2 cent. széles öv közé fogjuk. Azután minden tunikarész hátsó felső sarkát a fonákoldalra hajtjuk, a részt kettőspontól-kettőspontig redőbe szedjük és az összekötő varrására erősítjük. Azután a tunikarészek előszélét kifelé hajtjuk, s a hátsó alrészre varrjuk, a tunikarészeket kifelé hajtjuk, miáltal hajtóka képződik. A derékhez béllésszövetből két részt szabunk és ezeket kívülről, az előszéltől 4 cent.-nyire a sima vonalon túl grosgrainnel, különben pedig atlaszszal fedjük be. Továbbá, ez utóbbi szövet és béllésből két-két részt, továbbá egyrészt grosgrain és béllésből az állógallért, az újjakat szabjuk. A mellredők bevarratván, a részeket gombok és gomblyukakkal látjuk el és számok szerint összeillesztjük. A derék alsó széle foglalást nyer, a nyakkerülőn összeillesztetik a gallérral s azután jelek szerint, hátul derékvége alatt ráncba rendeztetik. Az újjak összevarratván a grosgrainfogalású hajtókával, valamint plisséfodorokkal diszítjük és az újjrészeket az alsó szélen, valamint 6 cent.-nyire ez utóbbitól csatokkal ösazetartjuk. Az újjak eztán bevarratnak. A derék összekötő varrásán megerősítjük az övrészeket, melyeknek csukódását elől atlaszcsokor fedi be. A nyakkerülőn hasonló csokor.

2. Ruha mintázott gyapotszövetből és bársonyból, az alj barna bársonyból készült s elől 108, hátul 106 cent. hosszú s az alsó szélen 515 cent. bő. Diszítve van egy 9 cent. széles barna bársonyplissével. A barna mintázott gyapotszövetből készült tunikához a szabást elkészítvén, egy-egy részt szabunk. Azelőtti tunikarészekre a felső és alsó szélen egy 6 cent. széles kelme-csikot varrunk ellent, jelek szerint redőbe rendezzük és 17 cent.-nyire a felső széltől az aljra varrjuk. A hátsó tunikarészt az alsó szélen, valamint a jobb oldalszélen szintén 6 cent. széles csikkal fedjük be, a bal oldalszélen számok és jelek szerint összeillesztjük a gyapjuszövettel béllelt bársonyhajtókákkal. Aztán a hátsó tunikarészt jelek szerint redőbe rendezzük, a baloldalszélt az előrész bal felére erősítjük és a jobboldalszél számokkal jelölt pontjait az előli tunikarész jobb felének hasonló számokkal jelölt pontjaira varrjuk. A baloldalon ezt 60 cent.-nyire a felső széltől bársonyboggal diszítjük és a hátsórész felső szélét az aljjal együtt az öv duplaréte közé fogjuk. A derékhez béllésszövetből két részt szabunk és ezeket kívülről az előli széltől a sima vonalig gyapjuszövettel fedjük be, továbbá ez utóbbi szövetből két-két részt, újjakat szabunk. Az újjhajtókák gyapjuszövetből és bársonyból, a csatokat a derék elő és hátsó közepén bársonyból készülnek. Legelőször is a részeket a fonákoldal az előszéltől 4 cent.-nyire, a pontozott vonalakon túl bársonnyal fedjük be, a vonalakon hajtóka-szerűen kifelé hajtjuk, számok szerint férceljük a béllésrészeket, az újjrészeket pedig bélléssel látjuk el. Azután bevarrjuk a mellrácokat, gombokat és gomblyukakat alkalmazunk, a részeket számok szerint összevarrjuk és ráncba rendezzük. A derék alsó szélét foglalással szegélyezzük; a nyakkerülő bársony állógallért nyer. Az újjakat bevarrván, kép szerint gomboljuk a derékre a csatokat.

A Louvre.

(Képpel a 340. oldalon.)

A Louvre 1793. óta párisi nemzeti muzeum keletkezése óta a Capetek alatt fölváltva királyi lak, vadász-kastély és királyi udvar volt, V. Károly királyi udvarra, goth izlésű székhelylyé alakította át, mely I. Ferenc és II. Henrik alatt Laskot Péter renaissance izlésű palotává alakítottatott át. 1803-ban pedig I. Napoleon megbízásából Percier és Fontaine építészek teljesen kiegészíték a nagyszabású épületet III. Napoleon alatt 1852-ben épült ki teljesen a Louvre, melynek helyiségei most a

nemzeti kincsek történeti emlékek sat. tárházait képezik.

Mai képünk a Louvre főbajaratát mutatja be olvasóinknak.

A keresztelés.

(Képpel a 341. oldalon.)

Krommerer úr festménye után készült jelen képünk a képzelet birodalmába vezet bennünket; azonban a művész képzelme oly mosolygó, oly vidám, festménye oly ragyogó s gazdag az eleganciában, hogy a csodálaton kívül más érzelmek nem enged helyet. Bármilyen legyen is a jelmez, melybe a festő személyeit öltöztetvé, bármely időszak legyen is, a melybe vezet, nem az-é az első föltétel, hogy a kompozíció egyszerű s igaz legyen, hogy hősei emberekül s husból és vérből valóknak tűnjenek föl, s hozzánk hasonlókul ismerjük fel őket?

Ezek a föltételek mind egyesülve vannak Krommerer úr kitünő alkotásában, melyet a „Család Lapja” ma bemutat olvasóinknak. A jelenet, melyet ábrázol, bárhol és bármely időben, történjék bár különfélekép, az közönyös, ami örökös benne, az a szülők öröme az újszülött fölött, a dajka büszkesége s a keresztszülők vidámsága, szóval a boldogság ragyog minden arcon, s a remény világít meg minden homlokot.

Nézzék meg önök a keresztapát, keresztanyát, kik a szép dajkát és a himzett takaró és szalagokba rejtett kis leánykát környezik; tekintsék meg az őket követő családtagokat: nagybácsikat, nagynénéket, unokatestvéreket, amint a templomból kijönnek, boldogan és bizal-

masan. Minden arc egyetlen érzést fejez ki. Ez a „keresztelés,” vagyis belépés az életbe. Krommerer úr szerencsésen választotta ki alakjait erre a jelenetres élénk színezettel és szép háttérrel állította elő. Festményét méltán tüntették ki a párisi csarnokban, s mai képünkben bemutatva t. olvasóinkoát, bizton hisszük, őket is meghódítandja.

Karácsonyēj egy északvidéki faluban.

(Képpel a 344. és 345. oldalon.)

Karácsony ünnepe a keresztényiség eme legszebb családi ünnepélye, a messze északon lakó emberek szívét is oly jótékonyan és vidáman melegíté föl, mint a déliekét. Mindenfelé észrevehetjük, hogy a jellemző népszokások s ünnepek minden nemzetenél mindinkább kevesbednek. A napjainkban rendkívüli emelkedésben levő közlekedési viszonyok oly közel hozzák egymáshoz a legkülönbözőbb népeket, hogy azok a jellemző sajátosságokat egymáson lesurolják. Naponkint újat tanulnak, mi velük a régít feledtetí. A jellemzők ismérvek elvegyülnek, s a kiegyenlítés folyamatát a különféle népek között misem tartja föl. Azonban ha lassankint minden nemzeti sajáttság s ünnepély eltűnik is, a szép karácsony ünnep egyházi jellege a ragyogó karácsonfákkal megmarad, nem halt ki, sőt évről évre jobban elterjed oly népek között is, melyek annak pompáját azelőtt nem ismerték. A művész mai képünkben északvidéki lakókat mutat be, amint a templomba mennek. A templomi ünnepélyt családi ünnep követi, s hazatértük alkalmával az otthon világító karácsonfa üdvözlendi őket.

Andris gazda töprengései a nagy politikáról.

Most az egyszer, az esztendő vége felé úgy hozza magával a tisztesség, hogy ne a nagy politikával kezdjem mondókámat, hanem hogy a bekövetkező új évről mindenkinél kifejezzem jó kívánatomat.

Kívánom tehát legelőször is az én kedves magyar nemzetemnek, hogy a jó isten áldja meg mindazzal a jóval, ami szükséges arra, hogy nyugodt és boldog életet élhessen s így a nemzet is felvirágozzék, s megmutathassa azoknak, kik agyarkodnak reá, hogy valamint a békében megmérkőzik mindenivel, úgy, ha a haza érdeke fegyverre szólítja, a harc mezején is fölpezsdül ereiben az ősi vér s letapossa azokat, kik vesztére munkálnak.

Adjon az isten erőt és bőséget az új esztendőben minden igaz hazafinak, s szálljon meg mindnyájunkat a szentlélek, hogy az ezred éve nélkülözött egyetértés végre állandó tanyát verjen közöttünk.

Világosítsa fel azokat, kik a sors csapásai között mindenben kételkedve, minden létező dolgot károsnak gondolván ellenük dolgoznak.

Adjon a jó isten erőt és kitartást nemzeti kormányunknak, hogy megmutathassa a kételkedőknek, hogy cselekedeteiben a hazafiság mellett a józan okosság vezet s csupán azon munkálkodik, hogy a haza felvirágozzék, s kivívja magának a tiszteletet, benn, mint künn.

Szállja meg a jó lélek a sokféle okokból ellenzékenkedő hazafiakat is, hogy belássák végre, mikép nem a személyeskedés mérge, hanem az olyan munka szolgál javára hazánknak, mely gyakorlati eredményt képes előidézni.

Csanyágyi Sándornak pedig azt kívánom tiszta szíveimből, hogy az új esztendőben vére csillapodjék le legalább annyira, hogy sem a haza méltóságához, sem ő hozzá magához nem illő kifakadásokkal ne tegye magát nevetségessé.

Ellenzéki lapjainknak pedig azt kívánom, hogy lássák be legalább azt, hogy az a szabadság, melynélfogva személyeskedési hajlamaikat annyira túl minden korlátot gyakorolhatják, mégis csak nem megvetendő szabadság.

A nagy politika kereke e közben forog csöndesen, sir Ali afghanistáni emír megszökött, s a helyébe emírré kikiáltott fia, Jakub khán meghódolt az angoloknak. Tehát a háború itt vége felé jár. De bezzeg szitják a tüzet keleten és Muszkaországban, úgy hogy nem tudhassuk, vajon a jövő tavasz nem fog e beköszönteni vérvirágokkal.

Azért a mondó vagyok én, hogy vigyázzunk és munkálkodjunk arra, hogy ne érjen bennünket váratlanul a veszedelem.

A kézirat gyűjtő.

Calinaux ur szenvedélyes kéziratgyűjtő Párisban. Közelebb elárverezték ott Byron lord barátnéjának, lady Blessingtonnek egyik eredeti levelét.

Az árverelőkhöz volt Calinaux ur is, s mint legtöbbet ígérő neki jutott az értékes kézirat.

Ekkor kezébe veszi a kéziratot, reá néz s aztán elhalványulva szól:

— Hiszen ez angolul van!

— Igen uram, — viszonzá a kikiáltó, — mert a levél írója, lady Blessington, valamint akihez a levél intézve volt, Byron lord, angolok voltak.

— Tudom, — felelt vissza Calinaux ur, — otthon írhattok angolul, de itt Franciaországban úgy értettem a vételt, hogy a kéziratot lefordítva kapom meg.

Ez is fogás.

Jolivaux urnak a párisi dalszínház téren első rendű étterme van.

Egy napon bemegy az étterembe s szokása szerint széttekint az étkezők közt.

E közben észreveszi, hogy a pincér egyik fiatal urnak tányéron egy kis sajt darabot visz.

Jolivaux ur oda inti a pincért.

— Hiszen még levest sem adott annak az urnak.

— Nem, — felelt a pincér — mert ez az ur valami közönséges kifőzőnél ebédel, s ide csak a csemegére jó, menyasszonya anyjával gyalog szokott a dalszínházba menni, s ilyenkor mindig betekint ablakainkba, tehát az a fiatal ur azt akarja menyasszonyával elhitetni, hogy itt ebédel.

A „Család Lap“-ja 18-ik számában közölt talányok megfejtése a következő:

A betűtalányé: „Gyülevészben nincsen ész.“

A kitűzött jutalmat **Ujszivy Ilona** k. a. nyerte.

A sakk-talányé (nem szórejtvény):

„Volnék gazdag, mint most az nem vagyok,
Mevennem mind, mi drága, szép, ragyog,
Mindent, mit a föld és a tenger ad.
Mevennem a boldogságot magát:
Egy pillantásodért!

„Volnék boldog, mint most az nem vagyok,
És mondanád: csak szenvedést adok;
Elvennék téled minden kinokat,
S szólnék: nézzétek boldogságomat!
Egy csókodért!

„Öröklő volna földön életem,
Tenéked adnám, a halált nekem;
Mindent, mi földön, s égben vár reám,
Mind néked adnám, lelkemet, leány,
Bírásdodért!“

A kitűzött jutalmat **Kovács Sándor** ur nyerte.

A számrejtvényé: „Gróf Széchenyi István.“

A jutalmat **Baghy Ilonka** kisasszony nyerte.

Helyes megfejtéseket ezeken kívül következő t. olvasóink küldtek be:

Angyal Irén, Altnáder Jusztina, Antalik Lina, Arabella, Adámik Klára özv., Anton nővérek, Ambrózai Emma.

Budayné-Rumpler Nina, Bohner L.-né, Baghy Ilonka, Bartusz Anna, Bagyik Erzsébet, Békessy Róza, Bajzath-Kovács Mariska, Buza Sándorné, Balassa Gizella, Bátky Irma, Balassa Margit, Boldogh Kálmán, Braun Regina s Etelka, Bagyik Erzsike, Bodog Teréz, Balajthy Ilonka, Biczó Erzsike, Bagi Borbála, Bary Amália, Békeffy Sándorné, Benkó Ilona, Bakats-Kolozsváry Ida, Bakacs-Blanka.

Czabek Vilma és Ludmilla, Csécs Izabella, Csepny Évike, Cseh Jolán, Csató Jolán, Csillag Juliska, Csalogányi Mariska, Czippura J.-né, Csernó Melinda, Czirner Emilia.

Deresy Mariska, Dóczy Endréné, Dudik Margit s Ilona, Dobál Pepi, Derényi Ferencné, Dechsler Hermin, Dzsida Mihályné, Domanek Istvánné, Dénes Lajosné, Dudich Istvánné.

Erdélyi Gy.-né, Emődy Bianka, Ecsy L.-né, Ereky W. Mariska, Egi Eermin, Eöry-Posta Mariska, Erdőhegyi-Rózsa Piroksa.

Fet-Szerbár Ilonka, Fülöp Julia, Flaskay Dezsőné, Földváry Klára, Fehér Ida, Fülöp-Plank Teréz, Fodor Julia, Fronhoffer Franciska.

Györgyi Irma, Gaján-Szomor Etelka, Gál-Murányváry Irma, Gózonne-Simon Janka, Györy Etelka, Görgey Vilma, Gödölle Erna, Göndöczné-Horváth Julia, Geiger Dezsőné, Györfy Jolán, Glück Irén.

Huszár-Bátky Rózsa, Harsányi Lina, Hatvani Lotti, Horváth Jolán, Hoferné-Losy Mariska, Horváth Mária, Hidegi Antónia, Hadzsy Irma, Hängel Erzsike, Hayt Géza, Hubay Endréné, özv. Hittlich Ida, Hargitay Anna, Hosszu Emilné.

Igaz Berta, Igics Mariska, Ivády Miklósné.

Jungwirth Julcsa, Joachim Irén, Juhász Emma, Jancs Aranka.

Köváry Miklósné, Kaufmann Rózsa, Kutassy Mariska, Kiss Gézáné, Kozma Ilonka, Kocsy nővérek, Kiss Jánosné, Konecz Gabriella, Kohár Lenke, Kubinszky Jánosné, Kontz Viktória, Kovács Izabella, Kesső Károlyné, Kovács Juci, Korsinek Sárka, Kerekes Anna, Z. Kiss Lászlóné, R. Trux Mariska, Kosztolányi Aranka, Kovács Anna, Kövér Ilma, Kovács Aranka, Kappéczy Vilma, Korrick Zsófia, Karsai-Schidlík Borbála.

Lészei Kati, Laczkó Izabella, Lauka Mariska, Liebermann Róza, Lang Mari, Lóbor-Szikra Ilona, László Ferencné, Lázár Katalin, Ljigethy Julia.

Molnár Eszti, Mikos Nándorné, Mikos Ilonka, Molnárné, Németh Jolán, Márkus Lászlóné, Mikos Gizella, Márton Imréné, Molnár Amália, Mayhen Irma, Móder Adalberta, Matusch Klementine, Mayerfi Juliska, Molitorisz Berta, Meller Katinka, Mezey Teréz, Mihály Róza, Molcsányi Pozsgai Ilona, Mészey Ilona.

Novák Matild, Nagy Győzőné, Nagy Eszti, Nágel-Sterbeczky Teréz, Nagy Vincéné, Nyilas Agnes, Nagy-Károlyi Berta, Németh Bianka, Neustadt Regina, Nagy Tamásné.

Okniczky Erzsike, Ostermann Luiza és Nina, Öböli Etelka, Okolicsányi M.

Papp Mariska, Pöck Irma, Polgár Lászlóné, Pécsey Mariska, Potoczky Antónia, Perlaky-Kosinszky Mariska, Péczér Ignác, Papay Leánderné, Perczel Skodacsek Zsuzs., Pongrácz Ilona, Propper Berta, Puskás-Biró Otília, Petrovsky Dezsőné, Pihovszky Zsófia, Propper Róza.

Rumplerné-Maurer Nina, özv. Rumplerné-Bognár Fáni, Rimánóczy Jenőné, Russanayné-Pándorfer Mariska, Raabné-Weiss Sarolta, Radetzky Károlyné, Rechnitzer Berta, Ruszdyák Paula, Radocsay Etelka, Reitter Luiza, Radocsay Nina, Ratkovszky Mari, Rekvényi Riza, Romanovszky Mariska, Reismann Mária.

Szilády Gézáné, Szabadi Fr. Gizella, Sipos-Kolacs Terézia, Stetina Berta, Schlick Jolán, Szász Mariska, Szóvát Ilon, Schusztér Emma, Spatenka Leopoldine, Soós-Vereby Emma, Szuhár Tercsi, Somogyi Jolán, Szóvnyi Etelka, Szilágyi Erzsike, Scheltsch Mihályné, Szilágyi Adél, Szirmay Szidónia, Sággy Mathild, Szorád Bélané, Szecseny Vilma, Scheftsik Mihályné, Szabó Józsi, Szabó Ferencné, Simon Etelka, Sudár Mathild, Stark Jenőné, Stenczel Vilma, Schön Rozália, Szabó Mari, Szabó Antónia, Sipos Péterné, Scheftsik Mihályné, Szturék Istvánné, Szilágy-Schulcz Vilma.

Tóth Pálné, Tóth Terka, Tarafás Aranka, Tátray Józsefné, Tómeke Istvánné, Tóth Juliska, Török Elvira, Tóth Istvánné, Tóth Lajosné, Tamás Kornélia, Tóth Péterné, Trájer Margit.

Ujszivy Ilona, Úrge Fanni, Ujhelyi-Lami Ilka.

Vitályos Róza, Vinczi-Sebestyén Ida, Várföldy Elekné, Vukics Aranka, Veres Ilka.

Zsedényi Erzsike, Zlinszky Istvánné, Zvarinyi Jánosné, Zombor Juliska (B), Zatlukal-Evva Etel, Zongor Mariska.

Angyal István, Almássy György, Antok Dániel, Agoston Béla, Agyagássy Sándor, Ádám Albert.

Buday László ifj., Balajthy István, Birkányi Mih., Belák József, Bognár György, Bódi István, Bene Ferenc, Barnafy Gábor, Bulkay Mih., Biliczky Aladár, Berger Gusztáv, Benedek József, Bódi István, Babits József, Bezinkey Béla, Buday Aurel, Bolemann István, Buza Sándor, Bartha Albert, Baumgartner J., Bugyi Ferenc, Boldog K., Bodó István, Borbola Kornél, Bartha J. Béla, Boros Gyula, Bauman Nándor ifj.

Csete György, Csongvay Lőrinc, Csepny Zsigmond, Csonth Béla, Csorba Ferenc, Csernyánszky József, Csató István, Cseh Lajos, Csegey Lajos, Cserény Mihály, Czirák János, Czike Ferenc, Csörgő Sándor, Czánik Gyula.

Dérczy Péter, Dux Armin, Dudits Gyula, Detáry Ferenc, Dessewffy Kálmán, Duroczky Andor, Dobay Lajos, Denk Árpád, Dolezal József, Dávid József, Dósa János, Davidovits Adolf, Domonkos Péter.

Ecsedy Károly, Ekes Lajos, Ehlinger Fer., Egely Márton.

Füle János, dr. Frank Miksa, Frey Ottó, Fehér József, Fischer Károly, Falesik S., Funk Ignác, Fodor Dániel, Fodor Sándor, Ferenczy Kálmán, Finkmann Vilmos, fogyasztási adóhivatal Komáromban, Futman Pál.

Gedeon Gáspár, Goldstein Fülöp, Graizely, Gorov Miksa, Grünfeld Mór, Gruber János, Gyenes János, Gergely László, Gulyás Kálmán, Györfy Gábor, Grosz Soma, Gózan Sándor, Gulassa János, Glück Lajos, Govrik Sándor, Gergely Lajos, Gera Szilveszter, Grünfeld M. Grosz Gábor.

Hofer Ferenc, Haller Károly, Huszár István, Hetey Lajos, Hirt Pál, Hamar András, Haaz Antal, Hirschl Károly, Heller Ignác, Harsági Ferenc, Hankó Antal, Hokovicz, Hernászthy V. Béla, Horvátovics János, Hirsch Ignác, Heid Alajos, Hodossy Ernő, Horváth Béla.

Illés Gyula, Inczedy József, István Albert.

Jablonszky Imre, Juhász Lajos, Juhász M., Juhász Károly, Jovánovits Emil, Jablonszky Mihály, Juhász Miklós, Jaszenszák Gusztáv.

Kiss István, Krisztinkovich Árpád, Kubinyi Pál, Kamenitzky János, Kovács Sándor, Klein Jakab, Komáromi Gyula, Kemenczy Mihály, Klein Miksa, Kritsa Győző, Koller Lajos, Kovács Gábor, Kubányi József, Kökényesy Károly, Kozák Lajos, Kiss János, Kocsis József, Kovács Géza, Kron János, Kiss Sándor, Kovács Lajos, Kuthy Lukács, Kovitzky Adolf, Krutz Lajos, Kovács Albin, Körtvélyesy, Ádám, Kiss Dániel, Kántor Pista, Kreuchel Gyula, Kozma Kálmán, Kunosy Armin, Kájel József, Krupetz Ede, Kiszely-Pap Ferenc, Kövér József, Krausz Miksa, Kanda József, Kabai Sándor, Kovács Károly, Kopan János, Konesek Dávid, Kankol János, Kakas Lajos, Krupa Kálmán, Kámory L. Kamenár Ferenc, Kelk Géza.

Lung Mátvás, Lázár Lajos, Lutz Ferenc, László Ferenc, **Martiny Dezső**, Majnik Géza, Mikos Nánd., Mészöly Ambrus,

Mátkovics Ignác, Mattyasovszky N., Molnár János, Molnár Imre, Miklós-Sztipán István, Marics József, Marthy György, Mezey Ign., Machó József, M. hály Gábor, Mezey Miksa, Marek Samu, Munka István, Melegh I., Moeskonyi Gyula, Matóka Sándor, Makranczy György, Muth Sámuel.

Navratil Ede, Nyáry József, Nagy Alajos, Németh Zsigmond, Neubach Adolf, Nemetsek Ágoston, Nagy Béla, Neszméry Gáspár, Nyiri Lajos, Nagy Alfonz, Nagy Károly.

Ordódy Mihály, Orencsák János, Österreicher József, Óriás József.

Puskás József, Polgár József, Perszina József, Pivovarszky Ágost, Perndl Adorján, Petrovszky Dezső, Péchy Károly, Pulgyay Vilmos, Pollák Szigfried, Perlaky József, Puskás Ferenc, Pokorný Fer., Pártényi L., Palotai János, Persián János, Páczner Károly, Pázmány Elek, Pachoffer Ákos, Palesesz I. Pete F., Plathy Bert., Péczely Árpád.

Ross Gyula, Rumpler Ferenc, Rech Gyula., Rehák Antal, Rudnay József, Rosenmayer Habakuk, Rakovszky Ignác, Rosenzweig Samu, Rác István, Rill Imre, Réthy Endre, Rosenberg Armin.

Strauber Soma, Schmidt Béla, Salamon Gyula, Sebestyén István, Szalay Károly, Szeiffert Kálmán, Spargnapane Antal, Szabó Mihály, Simon N., Surány Gyula, Szabó Sándor, Szabó Albert, Szilágyi Pál, Schwarz János, Székány Antal, Sikér Ágoston, Schäffer György, Sántha Simon, Stráda István, Szendrey János, Scultéty Kornel, Sallay Gyula, Székely József, Szoboszlai Pál, Saja Sándor, Sörös Béla, E. Szabó Gy., Stadler Mih., Sremmel, Sztipán Istv.

Tomesányi Márton, Tóth Ferenc, Tarisznyás János, Tóber János, Törös Ferenc, Tóth Aladár, Turner István, Takó Antal, Tóth Imre, Thomka László.

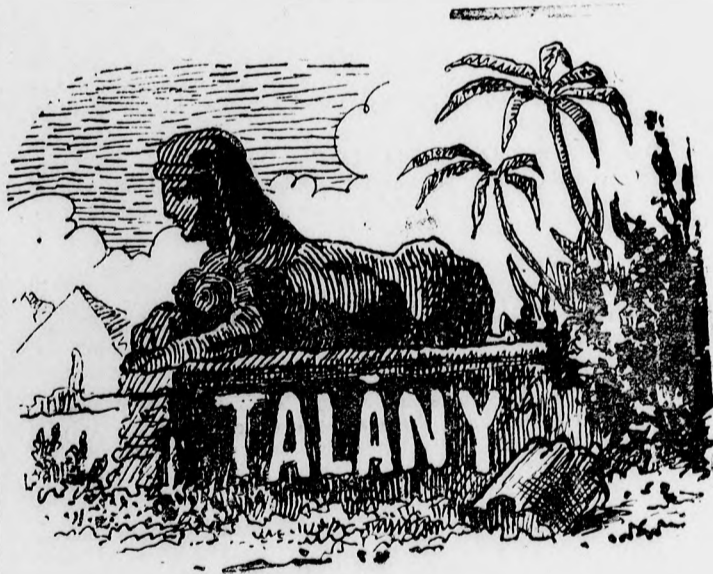
Ujsághy Bálint.

Vondrások Ferenc, Varga Gyula, Vasváry Sándor, Virág Tamás, Vitkovszky Imre, Váry Dezső, Vilheim Soma, Vecsey Sánd., Világosi József, Vlenirák Matyás, Váry Lajos, Vasassy József, Vasváry-Kovács Márton, Viski György, Veres Lajos.

Wákár István ifj.

Xantus János.

Zatkalik Károly, Zetykó Ede, Záborszky Gyula.

Számrejtvény

Sztipán Istvántól.

4. 5. 10. 3. 12. Van sok szép ilyen hazánkban,
 4. 6. 12. Ennek sötét élete van;
 4. 3. 12. 6. Régi mérték egyik faja.
 10. 7. 12. 6. Kis gyermekek ápolója.
 1. 2. Mindig szép az ilyen ruha;
 10. 1. 9. 6. Az országot ketté vágja.
 12. 8. 4. 11. Reggel ez a rendes étel;
 6. 2. 6. 12. Mindenki bír e test részszel.
 1. 12. Sokan örülnek ennek;
 Legjobban a gyermekek

Szótalány.

Első tagom ékvesztve rövid időszak,
 Bármily hosszú éltünk soha el nem marad.
 Másodikom mindig gyermeknél találok.
 Akkor, midőn őt rossz hangulatban látod.
 Társai közt első a harmadik tagom,
 Egészen egy nőnév ismeretes nagyon.

ZLOCZKY JÖMÉTŐL.

Sakk-rejtvény.

Korsinek Sárkától.
 (Lóugrás szerint.)

nek	ján	ri-	dég	va	ma	ros
ma	ri-	jö-	part-	a	min-	Züg-
bu-	zug-	part-	nad	csak	va-	ri-
ma	vi-	u-	Za-	bok-	nad	én
va	su-	bú-	ján	zá-	rad	ha
ze	lok.	én	nek	meg	de	tá-
lok	me-	ha	su-	u	a	á-

Szerkesztői üzenetek.

B. B. urnak. Bethlen-falván. A „kisértetes vendéglő“ című regényt a jövő hó folyamában újra nyomtatjuk s azonnal megküldendjük októberi t. új előfizetőinknek. A volt kiadó tulajdonos erre is beszédte a pénzt, de az előfizetők kielégítéséről nem gondoskodott. — **M. T.** urhölgynek. Bihar. A hiányzó számokat ezóta megkapta nagysád, reméljük. A **naptárra nézve** pedig **Seregy Antal** ur lakik jelenleg **Homrodon** (Abauj megye) ígerte az előfizetők kielégítését. Minthogy azonban ezt eddig nem tette, legközelebb megteendőm elene a törvényes lépéseket. — **J. K. U. J. A. N. J. H.** urhölgynek és **D. E.** urnak. K. Pereg. Szolgálgaljanak a fentebbi sorok válaszul és némi megnyugtatóul, becses levelükre. — **B. J.** urnak. Gyüre. Amint látni méltóztatik, a „**Család Lapja**“ nem hogy megszűnik a hanyatló évvel, de újult erővel folytatja pályáját jövőre is Nagybecsü rokonszenvű nyilatkozatáért fogadja szívből fakadt köszönetünket. **B. A.** urnak. Omor szolgálgaljanak a fentebbi sorok válaszul és némi megnyugtatóul. — **Cz. S.** urnak. Bogárd. Ezóta reméljük, megkapta ön a számokat. — **K. N.** urnak. Szeged. A lapból hiányzó számokat, reméljük, megkapta ön ezóta A naptárra nézve pedig utalunk a fentebb elmondottakra. Kérjük a bennünket környező nehézségek tekintetbe vételét. Vannak emberek, kik a mi szerencsétlenségünkben, maguknak tőket akarnak kovácsolni, azonban reméljük, perfid törekvésük hájtörést fog szenvedni t. előfizetőink lapunkhoz való ragaszkodásában, mely önhibákon kívül szünetelt egy darabig. — **D. J.** urnak. Kraszna. Reméljük ezóta meggyőződött ön, hogy a „**Család Lapja**“, nem szűnt meg. Rokonszenves nyilatkozatáért fogadja szíves köszönetünket. Barátaink bizalma tart fön bennünket s képesít, hogy ellenségeinket megszégyenítsük. — **M. L.** urnak. Sümeg. Reméljük megkapta ön már. — **K. I. né** urnónek. Kerekdomb. Reméljük ezóta már rendbe jött. — **Zeleméra.** A jó gondolanem késik el, tehát a jövő számunkban. — **Abeküldött kéziratokról** térhiány miatt lapunk közelebbi számai hoznak értesítést. — **K. A. né** urhölgynek. Budapest. A legnagyobb örömmel teljesítjük. — **B. Gy.** urnak. Surány. Mai számunk tartalmazza a regény hátralevő **hat** ívét. Reméljük, a buzgalom ismét fölébred lapunk irányában. **P. Mariska** urhölgynek. Arabella kisasszony távollétében történt a tévedés. Legközelebbi számunkban helyrehozandjuk.

A HIRNÖK.

1878.

„A CSALÁD LAPJA“ rendes melléklete.

26. sz.

A szerkesztőség és kiadó-hivatal VI. kerület király-utca ^{11/16.} sz. alatt létezik, ide kérünk intézteni ezentúl minden a „Család Lapja“ szerkesztőségét vagy kiadó-hivatalát illető küldeményt.

Előfizetésre fölhívás

A „Család Lapja“ második évfolyamára.

Nem igérünk sokat, de amit eddig lapunkban nyújtottunk, azt nemcsak nyújtunk ezentúl is, hanem a jelentkező pártolás mérve szerint mindig újabb meglepetéssel igyekezünk t. olvasóinkat megörvendeztetni.

Lapunk iránya és tartalma marad az eddigi. Ujévtől kezdve regény mellékletünket **Wilkie Collins** hírneves angol író „**Szegény Finch kisasszony**“ (Poor misz Finch) című **négy kötetes** vonzó regénye fogja képezni **Arabella** kisasszony tősgyökeres magyar fordításában.

Ugyancsak **Arabella** k. a. gondoskodik ezentúl is a **hölgyrovat** szellemes kitöltéséről.

Képeink jobbak, szebbek lesznek mint eddig.

Azonban meggyőződván, hogy az eddigi 4 frtos előfizetési díj mellett lapunk fön nem állhat, az eddigi előfizetést **évnegyedenként 50 krral** fölemeljük, de e mellett aztán meg is maradunk, s a csekély áremelés fejében új évtől kezdve lapunk **szép színes borítékban** fog olvasóinkhoz **minden héten pontosan** bekocogatni.

Humor-rovatunk szintén folytonos meglepetéseket hozand olvasóinknak.

Kérjük az előzetések mielőbb leendő beküldését, nehogy a lap szétküldésében zavar következék be.

Előfizetési díj a „Család Lapjára“:

Egész évre	6 frt.
Fél évre	3 „
Évnegyedre	1 frt 50 kr.

A lap első évi folyamában megjelent regényt **Smith Hamlin** „**Kisértetes vendéglőjét**“ **3 kötetben** az év elején újra nyomtatván, t. előfizetőinknek 1 frt 20 krért rendelkezésére bocsátjuk. Októberi új előfizetőink a juliusi évnegyedben megjelent iveket **30 kr.** beküldése mellett megkapják.

Mélyen tisztelt előfizetőinket pedig kérjük lapunknak körükbeni szives terjesztését.

Az október—decemberi évnegyedből még néhány teljes számú példányal rendelkezvén, fölkérjük azokat, kik birni óhajtják, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megtenni.

A szerkesztőség.

A hét ujdonságai.

Bizonyos vércse természetű élődik a „Család Lapját“ végvonaglásban levőnek tekintvén, körülzárnyalták, majd felhívásokkal és mutatvány-lappal rohanták meg előfizetőinket, kétes életű vállalatuk iránt érdekeltiséget ébresztendők. Nem hiszszük azonban, hogy t. olvasóinkat, kiknek érdekében erőnköt meghaladó áldozatoktól sem riadtunk vissza, eltántorítottassák magukat, anyival inkább, mert a „Család Lapja“ féléves főnnállása alatt megmutatta mi akar lenni, s mit szándékozik nyújtani olvasóinak, tehát nem programmal áll elő, hanem multjára hivatkozik, s aziránt a t. olvasó közönség elégszer nyilvánította elismerését. — Csak arra figyelmeztetjük még t. olvasóinkat, hogy lapunk új köntösében, szép színes borítékban a jövő hó első vasárnapján fog bekocogatni t. előfizetőinkhez, tehát az a bizonyos vörös boríték ne vezesse őket tévutra.

Mai számunkkal befejezvé a „Család Lapja“ féléves folyamát, bucsút veszünk t. olvasóinktól, abban a reményben, hogy a reánk virradó új évben ismét teljes számban lesz szerencsénk őket körültekintően üdvözölni. Addig is boldog új évet, elégséget kívánunk t. olvasóinknak.

Tetty Nandor vállalkozó szellemű fővárosi könyvtáros kiadásában megjelent „Csoda-világ“ képes mese-könyv **Kardos Páltól** 4 színnyomatú és 75 fametszetű képpel. Ugy a kiállítás díszes volta, mint a tartalom élénksége egyaránt ajánlják a kitűnő munkát, mely úgy felnőttek, — mint növendékeknek valódi örömet szerez. A 236 lapra terjedő díszes kötösű mű ára 1 ft. 80 kr.

„**Képző művészeti szemle**“ cím alatt új havi folyóirat első, január havi füzeté jelent meg közelebb **Prém József** szerkesztése alatt gazdag tartalommal és díszes kiállításban. A füzet 16 lapból áll, díszes borítékban. Előfizetési ára: egész évre 4

ft., félévre 2 ft. Az előfizetési díjak Budapest IV. ker. zöldfa utca 39. sz. alá küldendők.

„**Pesti Hírlap**“ című párton kívül álló politikai nap lap mutatvány számai jelentek meg a napokban. Dús, választékos tartalom, ügyes összeállítás jellemzik a vállalatot. Szerkeszti. **Csukássy József**, kiadják a **Légrády** testvérek. Előfizetési díj: egész évre 14 ft., télésre 7 ft. negyedévre 3 ft. 50 kr, egy óra 1 ft. 20 kr. Szerkesztőség é. kiadóhivatal nádor utca 7.

Királyné ő felsége meghült, nagyobb fokú hurutot kapott s pár napig szobában kell maradnia.

Mária Valeria főhercegnő a gödöllői szegények házának ötven frt karácsonyi ajándékot küldött s ezenkívül a plébános által az ott lakóknak ebédet és osonnát adatott.

Király ő felsége a jövő hetén a neubergi vadásban fog vadászni.

Rudolf főherceg kéz-sebe már egészen begyógyult s rövid időn ismét gyakorolhatja kedvenc multságát, a vadászt.

A József-műegyetemi mérnöki és építészeti szakosztályi tanár testület részéről az 1877/78-iki tanévre a műegyetem pályadíj - alapjától 100 frttal kitűzött következő pályakérdést: „a budapesti városligeti artézi kut felhasználása végett építendő fürdőintézet tervezetéről“, **Kiss István**, az építészeti szakosztály jelenlegi 3-adéves hallgatója, megfelelően és dicséretreméltó buzgalommal megfejtve a tanártestület e díj nevezett hallgatónak oda ítélte.

Az iparosok körében karácsony másodnapján élénken adták elő a Szigligeti „Liliomfi-ját. A női szerepeket **Stole Gabriella** és **Antónia**, **Ruzska Irma** és **Huber Zsófi** k. a. játszották: a férfi-szerepeket **Péterffy Frigyes**, **Szelényi Viktor**, **Král János**, **Raj István**, **Mezei Vörös**, **Ország** és **Németh urak**. Szépszámu közönség nézte és tapsolta s így a kitűzött jó célra (a miskolci vízkárvalótt iparosok javára) jelentékeny összeg juthat.

Dr. Ágai Adolf a „**Borsszem Jankó**“ szerkesztője ellen **Csatár Zsigmond** képviselő sajtópört indit „A folyosóról“ című cikk miatt.

A férfi dalegylet elnökének **Bánhegyi Józsefet** választák meg egyhangulag.

A budai tornacsarnokot farsangi táncvígalmommal fogják fölavatni január 25-dikén. Háziaszszonynak a közkedveltségnek örvendő **Rupp Zsigmondné** urhölgyet nyerték meg. A

bál jövedelme a csarnoképítési alap lesz.

A nemzeti muzeumnak **Beleznay István** plébános ott talált becses római emléket küldött: **Bakhusnak** és **Liberának** szentelt oltárkát.

Az ünnepekre hazaérkezett **dr. Czirer Ákos** tartalékos hadnagy, kit egy helyi német lap a megszállás „első áldozatá-“nak híresztelt el.

Boldog karácsona volt egy özv. kertésznek, ki lányával együtt ült a vacsoránál s érezte a fájó hiányt, hogy legidősb fia (**Koller Ferenc**) nem töltheti többé vele a szent estét. Elsírátták már gyakran, mint csatatér áldozatát, mert hisz a hivatalos kimutatásban szintén a halottak közt volt a neve. De ime nyil az ajtó s belép a — megsíratott. Milyen vidám lett a egyszerre a család estéje. A katona elbeszélte, hogy egy csatában nagy sebet kapott, az ellenség harcosai holtnak hiiték s kifosztották; később rátalált néhány bajtárs s életjelt fedezvén föl benne, a kórházba vitték. Hónapokig lebegett ott élethalál közt, de végre is felgyógyult s ma már itthon van.

Jókuti Albert váltótörvényszéki bíró a mult napokban szánon vadászatról jöven haza, Soroksár mellett ordas farkast pillantott meg; leszállt, agyonlőtte s odaadta bonctani intézetnek.

A vámházi összekötő pályavonalt csak a jövő hó vége felé nyithatják meg, mert a töltésben sok kárt tett az átszivárgó víz s a bajok helyrehozása vagy három hetet igényel.

A főváros jövő évi költségvetése így hangzott: 5.943.000 frt bevétel s 5.612.917 frt kiadás; de a belügyminiszter a telekeladások után fölvetett 39.300 frtnak folyó kiadásokra való felhasználását nem hagyta jóvá, mert az törzsvagyont képez; ekképmost 9217 frt deficit mutatkozik.

A városligetben tegnapelőtt pisztolypárbaj volt; egy tartalékos hadnagy kapott a vállán súlyos sebet egy tisztviselőtől.

A kártya-játék mint jótékonyági intézmény. A főváros egyik tekintélyes családjánál hetenként társaság szokott összegyűlni s vacsora után kártyázáshoz fog. Minthogy pedig a kártya-játék e körben csak mulatságból üzetik, a házi ur inditványa folytán elhatározott, hogy a nyereségek egy zárt perselybe rakassanak. Az így egybegyűlő összegek aztán átadatnak a fővárosi menedékháznak.